

[Miljøministeren]

hensyn til dette forslag. I alt skal knap 80 stoffer ifølge listen over farlige stoffer mærkes med en af de to advarselssætninger, som ifølge et EF-direktiv benyttes til advarselmærkning af kræftfremkaldende stoffer. Det drejer sig om følgende to sætninger: den såkaldte R 45, »kan fremkalde kræft«, og R 40, »mulig fare for uheldbredelig skadevirkning«. Fra dansk side har vi lagt vægt på at få mærket netop de stoffer på listen, som vi har kendskab til findes her i landet i større mængder.

Som det er nævnt i forslaget, udgiver Det Internationale Kræftforskningsinstitut i løbet af februar 1988 lister over stoffer eller stofgrupper, som instituttet har vurderet sådan, at der er en – større eller mindre – bevismængde for, at de er kræftfremkaldende.

På de tre lister, som beslutningsforslaget refererer til, er der ifølge mine foreløbige oplysninger i alt ca. 220 stoffer eller stofgrupper. Her vil jeg gerne gøre særligt opmærksom på, at mange af disse stoffer ikke er vigtige i dansk sammenhæng. Når IARC udvælger et stof til vurdering, tager man nemlig ikke særligt hensyn til stoffernes anvendelse i samfundet, men måske snarere til, om de er videnskabeligt interessante. Derfor er der på listen en lang række stoffer, som ikke findes hverken i Danmark eller i EF-området.

Derudover er der opført en lang række sjældne laboratoriekemikalier, som kun findes her i landet i ganske ringe mængde, og hvoraf der importeres under 1 kg pr. år.

For nogle af de førnævnte og andre kræftfremkaldende stoffer på listerne vil det være mere hensigtsmæssigt at regulere på en anden måde end mærkning, f.eks. ved forbud, begrænsning i anvendelsen, eller fastsættelse af restkoncentrationer eller grænseværdier afhængigt af, hvilken kræftfremkaldende virkning der er tale om.

Jeg skal også gøre opmærksom på, at visse af stofferne kun kan advarselmærkes, når de findes som råvarer. Det drejer sig om lægemidler og tilsætningsstoffer til levnedsmidler, idet begge dele skal godkendes efter anden lovgivning, og de færdige præparater skal ikke mærkes.

På den baggrund synes jeg, at det er vigtigt, at man ser nuanceret på disse lister og med stor omhu prioriterer de stoffer fra listerne, som det er relevant at advarselmærke, netop som vi har gjort det her i Danmark.

For de stoffer, der ikke findes i Danmark eller i EF-området, findes der en særlig anmelderordning, hvor importører inden markedsføring skal indsende oplysninger om sundheds- og miljøskadelige egenskaber til myndighederne. Herved vil disse stoffer blive opfanget, så der kan udstedes regler om, at de skal mærkes for kræftfremkaldende effekt.

Arbejdstilsynet udsteder regler om forebyggende foranstaltninger, når kræftfremkaldende stoffer benyttes erhvervsmæssigt. Arbejdstilsynet oplyser, at der for de stoffer, der er optaget på Arbejdstilsynets liste over stoffer, der anses for kræftfremkaldende, skal udarbejdes leverandør- og arbejdspladsbrugsanvisninger. Dette gælder også for produkter, der indeholder mere end 0,1 pct. af de pågældende stoffer.

Endvidere er det fastsat, at der er pligt til at forsøge at erstatte disse farlige stoffer og produkter med mindre farlige stoffer og produkter.

Reglerne om advarselmærkning er som tidligere nævnt EF-regler, nærmere bestemt 1967-direktivet om klassificering m.v. af farlige stoffer og 6. ændring heraf fra 1979. Dette direktiv er et totalt harmoniserings- eller maksimumsdirektiv med hjemmel i Romtraktatens artikel 100. Det er ensbetydende med, at vi ikke kan foretage en isoleret dansk kræftmærkning uden at komme i strid med EF-reglerne, medmindre vi bruger den såkaldte sikkerhedsklausul i det nugældende direktiv.

Jeg vil da gerne understrege, at jeg er enig i intentionerne i forslaget. Jeg mener imidlertid ikke, at vi unuanceret skal forcere arbejdet med at mærke alle de i forslaget omhandlede stoffer. Jeg synes, at Miljøstyrelsen skal fortsætte arbejdet med i EF-regi at få vedtaget en kræftmærkning af de stoffer, som har størst betydning for Danmark.

Helen Beim (S):

Jeg lyttede nøje efter, hvordan miljøministeren tog hul på behandlingen af dette beslutningsforslag. Det er egentlig et gammelt beslutningsforslag; vi socialdemokrater fremsatte det i 1985 og igen i 1986. Nu kommer vi med det igen, og det er, fordi vi er ivrige efter at få denne del med i lovgivningen.

Jeg lyttede også godt efter, da miljøministeren opremsede en lang række stoffer, som slet ikke er i landet. Dertil må jeg sige: Så bliver arbejdsopgaven vel så meget nemmere at løse i